

Ir vėl penktadienis, ir vėl sėdžiu darbe ir vėl mintys apie viena, apie meškerės mirkymą.

Tik šį kartą kažkaip netaip, kažkas neaišku?? Tokia žvejyba man viena iš pirmųjų ir tokia nežinoma, tokia paslaptinga. Bet galvoti nėra laiko, per pietų pertrauką vėl stoviu „Romadoj“ ir pardavėjui kaip antrokėlis išmokęs eilėraštką apie mamą, deklamuuju: jūrinės sistemėlės, švinai 5 uncijos, valas 0,3 milimetro kokius 400m. Ir nebūčiau aš durnas, jei dar ko nors neužmatyčiau. Tai va - nusipirkau dar krūvą „mepsų“. Galutinė kaina ganėtinai nustebino, už tokį mažą maišeliuką, tokia apvaloka suma. Ką jau darysi, visi mes gimę idiotais. Sėdu į savo „greideriuką“ (audi bulką) ir vis mąstau, ar ko nepamiršau. Atsakymas teigiamas. Taip, viskas savo vietose. Mikė perka masalus, aš turiu, ant ko juos kabinti ir su kuo numesti. Ramus važiuoju darban. Kažko darbas žiauriai nesidirba. Tokia graži saulutė, taip nuostabiai dirba bendradarbiai, tad neužilgo įkritau į transą. Pažadino Mikė:

- Nu kur tu? Darbe dar? Kada būsi?

- Jo darbe, tuoj varau, greitai būsiu lauk, – atsakau.

Drašiu žingsniu žengiu šefo kabineto link. Nu vsio, dabar būsiu nepalenkiamas ir griežtai pasakysiu, „viskas išvarau, nelaukit“. Pasakiau trumpiau, bet užtrukau šefui aiškindamas, kaip galima gaudyti Šventosios mieste jūroje ir dar nuo kranto. Kiek supratau iš jo kreivos šypsenos – nepatikėjo. O kas man – viskas, laisvas. Varau kaip galėdamas greičiau, tiksliau kiek leidžia „greideriukas“, nes smarkiau paspaudus akseleratoriaus pedala, užsidegdavo generatoriaus lemputė. Jau namie, nežinau nuo ko pradėti. Turiu būti pasiruošęs už 20 minučių, o niekas nesukrauta, neparuošta. Kokias 15 minučių panikavau. Ir po to pakilo namie uraganas, nu aš ir laksčiau. Bėgdamas be kelnių sugebėjau užsimauti pirmiausia batus, po to kojines ir galų galiausia užsimoviau kelnes ir susirinkau meškeres i dėklą, kuris buvo kitam kambary. Sekantis etapas buvo susirinkt rūbus, va čia buvo panašiau į tornado įsisukimą į rūbų spintą. Viskas sumesta prie durų, lieka sunkiausias etapas - nusiųsti viską iki mašinos. Oi pavargau, bet spėjau. Visas šlapias, bet laimingas sėdžiu mašinoj. Visas ekipažas surinktas ir mes jau pakeliui į Švyturio kraštą. Kadangi važiuoju su Mike, tai kelionėje nuotykių kaip ir nebuvo. Neskaitant to, kad visiškai sugadinau Mikės mašinos liuką, kuris stebuklingu būdu, važiuojant namo susitaisė??? Pastarasis visą kelią į priekį liko nepatenkintas. Tik pietūs kažkur vidury miškų kažkiek nuramino susinervinusią jo būseną. Po truputėlį bandžiau įsijausti į savaitgalio nuotaiką – gurkšnojau kažkodėl ne Švyturio šalies gėimus, bet panašius kilusius iš kito krašto. Nuotaika šiek tiek gerėjo. Taip ramiai važiuojant pasiekėm Šventosios miestelį. Parduotuvė pasirodė, kaip Sovietų laikais, ant lentynų po keletą produktų, bet Švyturio šalies gėrimų (ŠŠG) netrūko. Pasiėjau geriau, kai rankose susimakalavo buteliai su išganinguoju skysčiu. Dar 10 minučių ir mes jau vietoj. Kad ir kiek važinėjom po poilsio bazę savo kolegų neradom. Teko skambinti ir klausti, kur jie pasislėpė. Radom. Tik išlipau ir supratau - negalima kartoti senų klaidų. Penktadienio vakaras praėjo ganėtinai greitai. Nu man taip atrodo. Buvo visko (gėrimų). Užmigau ramiai ir be jokių problemų. Problemos prasidėjo iš ryto. Pirmas prabudimas išviso nepaaiškinamas. Staigiai pašoku iš lovos, apsidairau... Miegam keturiose ant 3 sustumtų lovų. Fuu atsipučiu – visi po atskiom antklodėm, nusiraminiu, atsipalaiduuju. Ko gero, perdaug atsipalaidavau. Žiauriai skauda galvą. Iš šonų pastebiu judesius – keliasi sugulovai. Subruzda Mikė:

- Kiek valandų??

Ką aš žinau, aš juk pagal saulę nesiorentuoju, o juk ir saulės nėra. Ką jis mąsto??? Pasiūliau išplaut butą. Kaip vėliau išaiškėjo, mano šį pasiūlymą girdėjo ir aplinkiniai nameliai. Ir tai jiems ganėtinai pakėlė subjurusią nuotaiką. Viskas, reikia keltis ir ruoštis varžyboms. Bet galva

neleidžia apie ją pamiršt. Įkalu vitaminų (citramono). Kažkiek atleidžia. Keletas gurkšnių fantos gražina kažkur dingusias jėgas. Aš beveik gatavas, tai yra pasiruošęs žvejot. Nuvažiuojam iki vietos, laukiam burtų traukimo. Traukiu burtus, 16 sektoriuseik tu jobstvai..... Tai reiškia, kad labai toli neštis daiktus. Panašus į kupranugarį ropoju per kopas ir slenku link sektoriaus. Ir į galvą ateina vienas anekdotas apie 2 kupranugarius.

Eina 2 kupranugariai per dykumą, pasižiūri į vieną pusę – smėlynai iki horizonto, į kitą – smėlynai. Ir vienas taria kupranugarių kalba:

- Nu ble... kad ir ką tie žmonės sakytų – ble... bet gert žiauriai norisi.

Tai va - priropoju iki sektoriaus ir kaip tikras specas traukiu trikojį, masalus, meškeres. Aišku niekas (nu beveik niekas nežino), kad jūroje nuo kranto gaudysiu 1 kartą. Pasistatau trikojį, susirišu sistemėles, tuo metu duodamas startas. Jau kaip tradicija – nespėju. Pirmas metimas jūroj.... Galvojau bus blogiau. Kiek bandau vis nenumetu iki antros duobės. Pradedu nervuotis, kodėl??? Atrodo, viską gerai darau, bet nenumetu. Jaučiu, trūksta psichologinio užtikrintumo. Atsisėdu, išsitraukiu ŠŠG. Parūkau. Atrodo užtikrintumas atsirado. Bet iš kažkur atėjo atgarsis, kad kimba ir 1 duobėj, kuri yra prie pačio kranto. Įkaliau ir 2 ŠŠG. Ir pasirodo akurat – kimba. Užmeti, palauki keletą minučių ir purto viršūnėlę. Viena problema - sunkiai pasikerta. Galvoju, ko gero, per dideli kabliai, bet esu ganėtinai pasitikintis savimi, todėl nekeičiu. Ir taip beanalizuojant padėtį prisistatė vieno kolegos sūnus. Ir va prasidėjo mano tikroji žvejyba. Stovim abu žiūrime į viršūnėles, tik pist - tas iš kojos į trikojį. Neponial. Po to suprantu, kad jam nusibodo žiūrėti į nejudančias viršūnėles tai bando jas pajudinti koja. Taip man jis ir atsakė. Sakau - baik. Jis dingo, bet neužilgo vėl pasirodė, bet šį kartą su kamuoliu. Jo... galvoju, va dabar tai bus.

- Einam paspardyt, - sako.

- Nu palauk, vėliau,- atsakau.

Nu jo... jis palauks. Neskaičiavau, bet į galvą gavau kokius 3 gerus smūgius, į užpakalinę dalį be skaičiaus, o šiaip į kojas įspyrė taipogi daug kartų. Norėjau paskandinti jį kartu su kamuoliu, bet kolegos sustabdė, motyvuodami, kad pyks jo tėvas ir visi jo artimieji. Tai pora kartų ismeigiau į smėlį, bet supratau ir susitaikiau su tuo, kad teks žaisti su juo futbolą ir visaip kitaip padėti jam gerai praleisti laiką. Karts nuo karto ištraukdavau kokią plekšnę kelių centų dydžio. Taip mums bežaidžiant baigėsi varžybos. Ir ką jūs galvojat visai neblogai pagavau 0,670 gr. 14 vienetų. Likau garbingoj 13 vietoj iš 28. Taigi reziume: būčiau iš pačių pradžių gaudęs arti kranto ir nuskandinęs savo kolegos atžalą, būčiau tikrai geriau sugaudęs. Bet..... yra kaip yra. Grįžom į bazę. Nu va čia viskas ir prasidėjo. Pirmiausia visi žinom, kad ant tusčio skrandžio taurieji gėrimai negeriami. Taigi greitai buvo nuspręsta, reikia valgyti. Vienintelis baras veikiantis Šventojoje - „Paršų rojus“. Nu geriau būtume nėję. Matosi, kad dauguma padavėjų dirba pirmą dieną. Tai galite įsivaizduoti, kas ten dėjosi. Vienu žodžiu - bėda. Nors pavalgėm visai skaniai. Viskas, mes sotūs, o dabar galima kažką ir įdomesnio nuveikti. Ir nuveikėm. Vyko apdovanojimai, atsirado begalės prizų, daug nominacijų, bet kaip, kogero, supratote aš nebuvo tas, kuris džiaugėsi. Bet nuotaika visų pakili: ŠŠG, šašlykas, nugalėtojų nupirkto „rankenos“ ir kiti taurieji gėrimai pasileido į trasą ir nesustojo iki sutemų, gilių sutemų. Vyko nugalėtojų sveikinimai, pasitarimai, pokalbiai, vienu žodžiu bendravimas. Paprastas vyriškas bendravimas tarpuose su moteriškais nukrypimais.

Temo. Šokiai pagal ganėtinai senas, bet užtikrintas melodijas išjudino jau nedaug dar buvusių aplinkui personų. Dauguma jų jau senokai saldžiai knarkė savo guoliuose. Kai kažkas pasakė, kad iš kažkur atsirado dar keli litrai tauriųjų gėrimų, neišlaikiau: - Aš ne šernas, kad gerčiau, aš netoks ..., - išsikeikiau ir nuėjau gulti, tai yra, nurėpliojau.

Man jūra ligi kelių... arba kaip gaudžiau plekšnes

Parašė Kęstas

Ketvirtadienis, 06 Kovas 2008 19:57 -

Sekmadienio rytas. kažkas ruošiasi eiti žvejoti ant molo. kažkas ruošiasi plaukti į jūrą menkių. O ką aš? Sėdžiu prie namuko ir rymau (senas žodis iš tautosakos ar folkloro: motulė rymojo ir pan.). Visi praeidami kožkodėl šypsosi. Sužinojau vėliau, pasirodo taip rymoju beveik valandą ir pasak liudininkų beveik nejudėjau. KOMA. Atsigavau. Sprendimas padarytas, diena suplanuota. Pirma – apsirengiam kaip žmonės, antra - einam nusipirkt ŠŠG, trečia – einam ant molo, gal gaudysim.

Pasirinkom kelią ilgesnį, kad nereikėtų bristi per Šventosios upę. Po to pasigailėjom. Apsipirkom ir ant molo. Pasiėmiau fyderiuką, galvojau, žvejosiu, bet.... kažkaip geriau buvo pabendraut su kolegom. Palikom kolegas ant molo, aišku kai baigėsi ŠŠG. Nuspręst - brisim per upę, kad tipo sutauptumėm laiko ir jėgų. Ir ką - sutauptėm. Kokį gerą kilometrą praėjom pro savo bazę, tipo nepamatėm, teko grįžti atgal. Pavargom juodai. Jau viskas eina į pabaigą liko tik „Paršų rojuje“ pažiūrėti formulę ir namo. Garsiai bekomentuojant vykstančias varžybas ir vartojant ŠŠG galutinai išsekau. Varžybom galutinai nusivylęs ir ilipęs į transporto priemonę užmigau. Ganėtina nepatogiai miegodamas smarkiai knarkiau, dėl ko važiavimo kolegoms gerokai pakėliau nuotaiką. Prabudau visas nutirpęs ir visai nepailsėjęs. Susinervinau – ar kada nors aš tikrai pailsėsiu per savaitgalį. Taip apmąstymuose ir grįžau namo. Visas pavargęs nudegęs ir laimingas. Tik dar neaišku, kur ta laimė buvo. Dar iki dabar galvoju. Nifiga žvejyba ne poilsis. Amen.

Sačiokas

2005 05 31